

Kjære dagbok.

Hvis hun bare hadde sagt det til meg så hadde jo ikke noe av dette skjedd. Det var jo ikke min feil så hvorfor skal jeg si unnskyld? Hedda tror sikkert at jeg ikke bryr meg. Hun sitter sikkert og baksnakker meg akkurat nå. Jeg baksnakker jo ikke henne... eller jo på en måte eller egentlig ikke, jeg skriver det bare til deg og du kan jo ikke fortelle det til noen andre. Men jeg burde kanskje fortelle hva som egentlig skjedde. Jeg og Hedda er bestevenner og vi har vært det siden førsteklasse. Så du skjønner sikkert at vi deler alt med hverandre. Vi skjuler aldri noe fra hverandre, men jeg fikk se det motsatte. Det har seg sånn at foreldrene til Hedda skal skille seg, men i stedet for å si det til meg fortalte hun det til Sara. Hvorfor gjorde hun det? De er jo nesten aldri med hverandre, men jeg og Hedda er med hverandre hver dag. Jeg føler at hun ikke stoler på meg lenger. Hvordan skal jeg klare å stole på henne da? Midt i timen ser jeg Sara løpe bort til meg. Hun spurte om jeg viste at foreldrene til Hedda skulle skille seg. Jeg ante jo ikke hva hun snakket om så jeg løp rett bort til Hedda og spurte henne om det var sant, men jeg kan ha spurt henne litt for høyt. Alle i klasserommet snudde seg bort til Hedda. Hun så på meg og sa, hvordan kunne du jeg trodde at vi var bestevenner? Jeg så på henne at hun nesten begynte å gråte. Jeg fikk ikke sagt noe før hun løp ut på gangen. Men jeg mente ikke å si det så høyt. Vi er jo bestevenner og det vil vi alltid være. Hun har ikke snakket med meg på flere dager. Hva skal jeg gjøre nå? Det var jo ikke min feil. Hvis hun hadde sagt det til meg på en gang så hadde jo ikke noe av dette skjedd. Kanskje jeg skal si unnskyld i morgen allikevel. Jeg vil jo ikke miste bestevennen min.